

MESLEĞİMİZİ YAPABİLMEK İSTİYORUZ

Tuğçe Çolak¹, Ezgi Sarı², Burcu Koçak³ - ^{1,2,3}Elektrik-Elektronik Mühendisi

¹ttugcecolak@gmail.com, ²ezgisari91@gmail.com, ³burcukocak2107@gmail.com

Biz gençlerin en büyük problemlerinden biri İŞSİZLİK! Kimimizin hevesle, heyecanla bitirdiği; kimimizin sıkılarak, nefret ederek bitirdiği bölümlerin sonucunda hepimizin ortak bir isteği vardı: 'Mesleğimizi yapabilmek.' Kimimiz işsizlik sürecini daha ağır koşullarda, kimimiz daha rahat koşullarda geçiriyoruz. Fakat bu süreçte ne kadar rahat koşullarda olunursa olunsun işsizliğin büyük bir problem olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

İşgücüne katılım oranı değişiklik göstermezken işsizlik günden güne artmaya devam ediyor. Bu problemi en derinden yaşayanlar elbette biz genç kadınlar. İş araması, iş bulması, mülakatları derken bütün umudumuz kırılıyor.

İşsizlik problemini birçok işveren kendi lehine çevirebiliyor. Şöyle ki ülkenin genel durumunu bahane eden işverenler çalışana fazla mesai ve az ücret teklif ediyorlar. Haklarımızı talep etmek istediğimizde istifa etmeye zorlanıyoruz. İstifa edelim ki tazminat almalıyız. Önümüzdeki seçeneklerden biri mutsuz olduğumuz bir işte çalışmaya devam etmek, diğeryse işsiz kalmak. Bu durum sık iş arama ve eğer şanslıysak sık iş değiştirme durumuna sebep oluyor.

Hadi diyelim iş başvuruları yaptık ve mülakata çağırıldık; işte en can alıcı kısmı burası, toplumsal cinsiyet normları boynumuza bir organ gibi geçiriliyor ve belki de sırf kadın olduğumuz için işveren bizimle çalışmak istemiyor. Gelin, kadın çalışan adayına mülakatta sorulan sorulara bakalım:

- “Evlenmeyi düşünüyor musun?”
- “Sözleşmene yazalım mı 2 yıl evlenmeyecek diye kabul eder misin?”
- “Şantiyede çalışamazsın sen. Biz erkek eleman arıyoruz ama sen çok ısrar edince kırılma diye çağırdık.”
- “Evlenip kocanın peşinden başka yere gidecek misin?”
- “Çocuk yaparsan izin de istersin. 2 sene çocuk yapma buraya başlarsan.”

İşverenler mülakatlarda kadın çalışan adayların

sosyal ve duygusal ilişkilerine karışma cüretini kendilerinde nasıl buluyorlar anlamış değiliz. İşsizlere yapılan baskı sadece mülakatta değil evde olunan her gün, her akraba ziyaretinde de devam ediyor:

- “Niye elektrik okudun ki sen? Kadınsın, keşke öğretmenlik okusaydın.”
- “O kadar okudun iş bulamadın, komşunun kızı evlendi mis gibi kocası bakıyor.”
- “Başvuru yapmıyor musun? Bak şurası eleman alacakmış, oraya da başvur çocuğum.”

Sorunun sadece bizimle ilgili olmadığını, yanlış mesleği seçmediğimizi ya da öğretmen olsaydık bu sefer de atanamayacağımızı aileye, topluma anlatmak çok zor farkındayız. Bu fark etme süreci mezun olduğumuz anda gerçekleşmedi tabii ki. En yakınlarımızdan, akrabalarımızdan, arkadaşlarımızdan, işe almayan işverenden yediğimiz darbelerle büyüdük ve öğrendik ki bu sorunu yaşayan sadece bizler değiliz.

Galiba bu durumun tek iyi yanı; bizim durumumuzda olan ya da bizim durumumuzda olmasa bile bizi anlayabilen insanlarla bir arada olmak, yargılanmadığımız, neden işsiz olduğumuzun sorulmadığı bir ortamda sosyalleşebilmek; dans, tiyatro kurslarıyla birazcık da olsa nefes alanı yaratan bir Odamız var. Mesleki ve teknik konularda sürekli eğitimler, kurslar açan bir Odamız var.

Oda, işveren gibi de değil üstelik bir sorun olduğunda direkt bizim üstümüze yıkmak yerine beraber çözüm yolları aradığımız bir dayanışma ve iletişim ortamı. Sadece mesleki anlamda değil bunaldığımız zaman beraber tiyatroya gittiğimiz, bisiklet sürdüğümüz insanları bizlerle karşılaştıran Elektrik Mühendisleri Odası Ankara Şubesi'ne teşekkürlerimizle...

